

DOI <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-688-1-28>

**IMPROVING THE CRIMINAL LEGISLATION OF UKRAINE
IN THE FIELD OF COMBATING COLLABORATIONISM
IN THE CONTEXT OF EURO-ATLANTIC INTEGRATION**

**УДОСКОНАЛЕННЯ КРИМІНАЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА
УКРАЇНИ У СФЕРІ БОРОТЬБИ З КОЛАБОРАЦІОНІЗМОМ
В КОНТЕКСТІ ЄВРОАТЛАНТИЧНОЇ ІНТЕГРАЦІЇ**

Somin S. V.

*Doctor of Political Science, Full
Professor, Chief Researcher
at the Department of Legal
and Anti-Corruption Policy of the
Center for Security Studies, The
National Institute for Strategic Studies
Kyiv, Ukraine*

Сьомін С. В.

*доктор політичних наук, професор,
головний науковий співробітник
відділу правової та антикорупційної
політики центру
безпекових досліджень
Національного інституту
стратегічних досліджень
м. Київ, Україна*

Komashko V. V.

*Doctor of Philosophy in Law, Honored
Lawyer of Ukraine, Senior Researcher,
Head of Legal and Anti-Corruption
Policy Department of the Center
for Security Studies, The National
Institute for Strategic Studies
Kyiv, Ukraine*

Комашко В. В.

*доктор філософії в галузі права,
заслужений юрист України,
старший дослідник,
керівник відділу правової
та антикорупційної політики
центру безпекових досліджень
Національного інституту
стратегічних досліджень
м. Київ, Україна*

Pikh N. S.

*Candidate of Sciences in Public
Administration,
Prosecutor of the Odessa Regional
Prosecutor's Office
Odessa, Ukraine*

Піх Н. С.

*кандидат наук з державного
управління,
прокурор Одеської обласної
прокуратури
м. Одеса, Україна*

Сучасний етап українського державотворення відбувається у надзвичайно складний та кровопролитний період. Тимчасова окупація російськими військами значної частини української території [1] призвела до поширення нового для українського кримінального права явища – різноманітних форм та видів співробітництва місцевих мешканців окупованих територій з агресором. Такий різновид

протиправної поведінки як у міжнародному, так і в українському законодавстві отримав назву «колабораційна діяльність».

Відповідно до європейського законодавства, діяльність колабораціоністів визначається як зрада громадян інтересам власної держави. Залежно від ступеня шкоди, що була завдана останніми, передбачається відповідна кримінальна відповідальність – довгострокове ув'язнення чи навіть смертна кара. Існує певний парадокс. Сучасне міжнародне гуманітарне право одночасно визнає неприпустимість співпраці з ворогом в умовах збройного конфлікту. Зокрема, IV Конвенція про закони і звичаї війни на суходолі (1907 р.) [2], яку Україна ратифікувала 24.08.1991 р., прямо забороняє будь-яку співпрацю з ворогом. Але в той же час, Женевська конвенція про захист цивільного населення під час війни (1949 р.) і додаткові протоколи до неї, не містять чіткої заборони щодо роботи місцевого населення на тимчасово окупованих територіях.

На сьогоднішній день, українське правове поле щодо питання визначення і покарання за колабораціонізм знаходиться на етапі вдосконалення відповідно до норм міжнародного, насамперед, європейського права. Однією з проблем для правозастосовних органів України виступає здійснення правової кваліфікації відповідних дій осіб з урахуванням положень частин 3 та 6 ст. 111-1 КК України (Колабораційна діяльність) та положень частин 1-3 ст. 436-2 КК України (Виправдовування, визнання правомірною, заперечення збройної агресії РФ проти України, глорифікація її учасників) тобто розмежування фактично схожих за своєю об'єктивною та суб'єктивною стороною злочинних діянь, попри різні види і строки покарання за їхнє вчинення.

Незважаючи на певні успіхи на шляху боротьби з колабораціонізмом, говорити про суттєве покращення у цій сфері ще зарано. Так, за даними Офісу Генерального прокурора України, станом на початок березня поточного року в Україні зафіксовано понад 213 тис. епізодів злочинів щодо порушення законів та звичаїв війни (ст. 438 КК) та понад 16 тис. злочинів проти національної безпеки. Крім того, Державним бюро розслідувань України відкрито понад 700 кримінальних впровадження щодо колабораційної діяльності [3]. Надзвичайно великий загальний обсяг порушених справ вимагає значних людських та матеріальних ресурсів через високі стандарти і складність доведення провини. Як свідчить практика, лише близько 20% таких справ передається до суду.

Стратегічний вектор інтеграції України до європейського правового поля вимагає від нас особливо ретельного дотримання при розгляді судових справ щодо колабораціонізму невід'ємних прав і свобод людини. В якості орієнтира доцільно звернути увагу на рекомендації Венеціанської Комісії. У них, зокрема, наголошується, що при судовому розгляді справ щодо колабораціонізму обов'язково необхідно дати відповідь на такі питання: Чи був колабораціонізм свідомим,

організованим та тривалим? Чи ґрунтувався колабораціонізм на письмовому документі? Чи діяв колабораціоніст таємно (приховано), або як таємний інформатор, або через посередника? Чи збирав колабораціоніст оперативну інформацію, яка оброблялася, зберігалася або використовувалася органами державної безпеки агресора? Чи мали дії колабораціоніста ознаки певних порушень (злочинів) проти власної держави або обмежень прав і свобод співгромадян? Чи отримував колабораціоніст вигоду від співпраці з ворогом – тобто матеріальний (фінансовий) зиск або певні привілеї (послуги) у працевлаштуванні, кар'єрному зростанні тощо?

Особливе місце на ниві боротьби з колабораціонізмом займає постконфліктне врегулювання, яке неможливе без відновлення справедливості та обмеження прав і свобод для тих, хто співпрацював із ворогом. На нашу думку, кримінальна відповідальність за колабораціонізм повинна передбачати не лише співпрацю (добровільну чи недобровільну) із ворогом, а виключно дії на користь держави-агресора і, що особливо важливо, на шкоду України. Люди, які співпрацювали заради порятунку життя і здоров'я (власного чи оточуючих) та не мали іншого вибору під час окупації – не можуть вважатися злочинцями й не повинні нести кримінальну відповідальність за колабораціонізм.

Беручи до уваги викладене, є усі підстави сформулювати та запропонувати до практичного впровадження такі рекомендації:

- на національному рівні необхідно розробити та запровадити цілеспрямовану державну роз'яснювальну інформаційно-виховну політику, покликану сформувати стійку громадську думку щодо невідворотності покарання за колабораціонізм;

- кожен в Україні повинен чітко усвідомити, що співпраця з ворогом на шкоду власній державі – це тяжкий кримінальний злочин;

- заочний вирок суду для колаборанта – це не умовний термін, а лише відкладене покарання, яке із часом невідворотно наздожене злочинця у будь-якому куточку планети;

- угода з підозрюваним у колабораціонізмі – це не потурання злочину, а навпаки – верховенство права і подекуди найкоротший шлях до судового вироку та один з варіантів отримання необхідної інформації;

- доцільно суттєво та якісно прискорити вдосконалення українського законодавства в царині протидії колабораціонізму із залученням авторитетних вітчизняних та зарубіжних фахівців в галузі права;

- Верховній Раді України слід затвердити більш чіткі визначення ключових понять та механізмів публічного управління у сфері нормативно-правового регулювання протидії злочинним проявам колабораціонізму;

- за прикладом європейський країн, потребує законодавчого відокремлення відповідальність за менш небезпечні види

колабораціонізму (на кшталт співпраці з ворогом в гуманітарній сфері), від найбільш небезпечних – військового та політичного колабораціонізму;

– окрему увагу слід приділити деталізації злочинів економічного колабораціонізму, розробці й запровадженню механізмів публічного управління у соціокультурній та релігійній сферах в умовах війни;

– потребує суттєвого вдосконалення нормативно-правова база патріотичного виховання в Україні;

– правоохоронні органи України мають керуватися простим і зрозумілим правилом – якість важливіша за кількість (саме тоді жорсткість покарань за колабораціонізм буде відповідати суспільним очікуванням);

– людські та матеріальні ресурси правоохоронних органів повинні зосереджуватися на розслідуваннях особливо тяжких злочинів колабораціонізму, а випадки, які не завдали значної шкоди державі і не несуть великої суспільної небезпеки – доцільно розглядати в порядку люстрації.

Література:

1. Наказ Міністерства розвитку громад та територій України від 28.02.2025 р. № 376 «Про затвердження Переліку територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих Російською Федерацією». Зареєстровано в Міністерстві юстиції України 11.03. 2025 р. № 380/43786. URL : https://ips.ligazakon.net/document/view/re43786?an=10&ed=2025_02_28.

2. IV Конвенція про закони і звичаї війни на суходолі та додаток до неї: Положення про закони і звичаї війни на суходолі. Дата підписання: 18.10.1907 р., Гаага. Дата набрання чинності для України: 24.08.1991 р. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_222#Text

3. Про зареєстровані кримінальні правопорушення та результати їх досудового розслідування. Офіс Генерального прокурора України. Статистика. Офіційний сайт. URL : <https://gp.gov.ua/ua/posts/pro-zareyestrovani-kriminalni-pravoporushennya-ta-rezultati-yih-dosudovogo-rozsliduvannya-2>

4. Проект консультативного висновку щодо закону «Про визначення критерію для обмеження повноважень несення державної служби, доступу до документів та оприлюднення інформації про колабораціонізм із органами державної безпеки» (закону «про люстрацію») колишньої югославської республіки Македонія». Європейська комісія «за демократію через право» (Венеціанська комісія). Страсбург, 30.11.2012. Висновок № 694/2012. URL : https://supreme.court.gov.ua/userfiles/CDL_2012_078_2012_11_30.pdf